

באזורים

שני משקים הצטרפו ל"משפחת מגדלי הבקר" והם: ראש-צורים (גוש-עציון) וקליה (לרגלי ים-המלח). המשקים רכשו את בקרם מתוך קבוצה שנבחרה על ידנו למטרת ייצוא. למרות התנאים הקשים והשונים בשני מקומות אלה — אנו בטוחים, שהבקר ייקלט בקלות וצוות הרפתנים יסתגל במהרה לפיתוח הנמרץ של הענף. בעקבות הסנקציות של עובדי משרד החקלאות כמעט ושותקו פעולות ההדרכה והביקורים באזורים. כבעבר אנו נשתף את עצמנו בביקורים באזורים, בישיבות הוועדות האזוריות ובביקורים ברפתות.

בוועדת ספר-העדר

בעקבות נסיון החליבה לצינור ללא צנצנת (Pipeline), שייעשה בשני משקים — גל-און ועין-הנציב — הוחלט שעד סיומו אין התאחדות מגדלי בקר ממליצה על התקנת מכונים נוס-

פים. בפרק זמן זה תיבדק אמינותם של מדי החלב (Milkimeters) שבעזרתם תבוצע ביקורת החלב והשומן במכונים אלה.

תכנית חדשה לעיבוד הנתונים

ראובן בר-ענן נסע לאחרונה למספר ארצות — אנגליה, שוודיה ודנמרק. מגמת נסיעתו הייתה לאסוף מידע מקיף לשם הפעלת תכנית נתוני ספר העדר שלנו. בשתי ישיבותיה האחרונות דנה הוועדה בתכנית לעיבוד הנתונים כפי שהוגשה על-ידי ראובן. המגמה היא להכניס שינויים מרחיקי לכת בכדי להקל על איסוף הנתונים בעת ביקורת החלב וכדי להפחית את העבודה הידינית הנדרשת לעיבודם. בכוונתנו להפיץ את התכנית בקרב הרפתנים לפני הרצתה ולשמוע את הערותיהם.

שמואל ריין
המ.ב.

דו"ח מביקור באירן — יולי 1975

קיימות באיזור טהרן וחלק קטן באיספהן. לאחרונה נקטו השלטונות במספר צעדים, אשר, אם כי לא היו מכוננים נגדנו, שללו מאתנו יתרונות מהם נהנינו במשך השנים בשוק זה שהיה נוח מהרבה בחינות.

1. סובסידיה לחובלת בקר.

בעיה רצינית מהווה עבורנו החלטת ממשלת אירן לשלם את הוצאות הטסת הבקר מכל מקום בעולם לאירן. קירבתנו היחסית לשוק איפשרה לנו (ביחד עם איכות הבקר, ההדרכה והקשרים) לדחוק ממנו את מתחרינו האירופים, ולא הוכרחנו להתחרות בבקר אמריקאי בגלל הוצאות ההטסה הגבוהות. לאחר שהתקבלה ההחלטה הנ"ל התחילו, לפני למעלה משנה, להגיע מבכירות מארה"ב וקנדה. בתחילה במספרים קטנים ובחשש מפני התאקלמות ומחלות, אך במשך הזמן גבר הזרם.

ממשלת אירן קבעה לעצמה תכניות בעלות יומרה גדולה לפיתוח החקלאות ובין השאר הוכרז על תכנית לפיתוח ענף החלב. התכנית המקורית, שהותוותה בשנת 1973, קבעה פיתוח חמש-שנתי, אשר בסופו (1978) צריכות להיות באירן 250 אלף פרות גזעיות לחלב. הגזע שנקבע הוא השחור-לבן — פריזי כפי שנקרא באירופה, או הולסטיין כפי שמכונה בארה"ב וקנדה. התכנית אמנם הוכנו, אלא שהתשתית לקליטת הבקר אינה קיימת. במושג זה אפשר לכלול סגל מקומי לטיפול בבקר, שרותים וטרינריים, שרותי הזרעה, הדרכה ועוד. כך, שלמעשה הביצוע מפגר בהרבה אחר התכנון. במשך כשנתיים, מאז הוכרז על התכנית, יובאו לאירן כ-5,500 ראש בקר לעומת 52,000 לפי התכנון. אותן 5,500 פרות כמעט ולא הוסיפו לייצור החלב, אלא בעיקר שמרו על הכמות שלא תפחת. ברובן נקלטו בחוות

החליבה והתנובה הממוצעת למבכירה היא כ-30 ק"ג ליום ותנובות השיא הן כ-44 ק"ג. העדר אחיד מאד, הבקר יפה והעטינים גם הם יפים. כל זאת אמור בבקר שאינו מספר העדר ומ-משקים בארה"ב שאינם עוסקים במיוחד בטיפוח.

2. תחנות הסגר

בין שאר התקנות פורסמה תקנה המחייבת כל יבואן של בקר לקיים תחנת הסגר אליה יוכ-נס הבקר למשך 30 יום, ייבדק על-ידי השרותים הווטרינריים האירניים ולפי תוצאות הבדיקות ישוחרר למשק הקונה. התקנה מחייבת החל מ-1.4.75. אנו, בגלל זכות ראשונים, קיבלנו דחיה עד ל-1.4.76. מאותו תאריך ניאלץ לנהוג לפי התקנה הנ"ל.

סיכום

- (א) כדי לשמור על חלקנו בשוק האירני נצ-טרך להקפיד הרבה יותר מבעבר בבחירת הבקר.
- (ב) להשתדל בעזרת הממשלה להתקרב למ-חיר האמריקאי.
- (ג) לצפות לביטול חלקי או מלא של הסוב-סידיה להובלה, דבר שיש לו סיכוי בעקבות דלדול מסויים ברורבות של מטבע זר באירן.
- (ד) להקדיש מאמץ לפיתוח שווקים נוספים.

א. יטבת

ה.מ.ב.

בביקורי באירן ליוויתי בלב כבד את המש-לוחים, שהגיעו בעיקר לחוות בהן נמצא בקר ישראלי, אשר היווה יסוד לעדר. כמו כן אספתי מידע על המחירים ולהלן הממצאים:

הבקר האמריקאי — כולו שלא מספר העדר. התעודות המלוות אותו כוללות את שם המגדל, מספר אוזן, תאריך לידה ותאריך הורעה. מחירו לקונה באירן נע בין 630 ל-680 דולר (את מחיר ההובלה שהוא למעלה מ-1,000 דולר משלמת ממשלת אירן). להשוואה — מחיר הבקר הישראלי הוא 850 דולר ומחיר ההטסה כ-260 דולר. העגלות האמריקאיות מגיעות כשהן בה-ריון (5-7 חדשים). הן מוזרעות בדרך כלל בגיל 17-18 חודש. הן מפותחות בגופן ומצבן הגופני הוא מצויין. בולט מאד ההבדל ביניהן לבין הישראליות. להערכתי, בנוסף להיות הא-מריקאיות גבוהות יותר, קיים הפרש משקל של 80-100 ק"ג לטובתן. מבנה הגוף הוא מצויין ומבנה העטין מעורר קנאה. אין כל קושי לזהות בעדרים מעורבים מי היא אמריקאית ומי היא ישראלית, והיתרון הברור, לצערנו, הוא לטובת הראשונות.

תנובת החלב, ברוב החוות בהן ביקרתי, מש-תווה לשלנו ובמקרים אחדים אף עולה עליה. אחת החוות, שזה עתה נוסדה, אוכלסה בקבוצה של 83 עגלות אמריקאיות. בביקורי האחרון הן היו כ-3 חדשים לאחר ההמלטה. נוכחתי בעת